

Всичко това трѣбвало да се поправи, да се промѣни, да се подобри. . . Въ градоветѣ събаряли цѣли махали и разширявали улицитѣ, постилали по-главнитѣ отъ тѣхъ съ камъни, отваряли площади, отдѣляли градини, докарвали вода, нѣкжде покачили фенери. Тогава електрика още нѣмало въ България. Селянитѣ сжщо се погрижили да си направятъ нови, весели, свѣтли кжщи съ градини; прокарвали чешми, оправяли улици. . .

Презъ сжщото време въ България се отворили училища почти въ всѣко село. Главната грижа била да се прибератъ децата въ училището, че да не остане нито едно дете безъ учение. Полека лека отворили се много прогимназии и гимназии. . .

Съ една дума, всички въ България работѣли и напредвали.

Женитбата на князь Фердинанда.—Князь Фердинандъ станалъ на 32 години. Министритѣ и умнитѣ българи вече настоявали той да се ожени и да създаде княжески домъ. Князътъ отишълъ въ Италия, дето си избралъ годеница — княгиня Мария Луиза, дъщеря на Руберта Бурбонски, князь на едно малко княжество въ Италия. Гodeжътъ станалъ. Князътъ билъ католикъ и годеницата католичка. Вѣнчавката станала въ Италия по католическо вѣроизповѣдание. Князь Фердинандъ и княгиня Мария Луиза дошли въ България и слѣзали право въ Търново. Тамъ заседавало Великото народно събрание, което одобрило и приело съ голѣма радостъ новата българска княгиня. Отъ Търново младоженцитѣ стигнали въ София. Народътъ ги посрещналъ много тържествено. Князътъ и княгинята се возѣли въ скжпа каляска, теглена